

Иван Вазов

Да бъдем великодушни!

Нека да оставим воля на полетът,
нека расте борът чуден и висок,
нека реве вихрът, нека пей поетът,
нека и орелът лети на възбог!

Нека не ругайме Елбрус – великана,
че един се вдига с вечни снегове,
нека да не хулим безстыдно Балкана,
дето възвишава горди върхове;

нека да не плюем шарът, аромата
на розата; нека славеят да пей,
крилата да фъркат, да бият сърцата,
живото да диша, светлото да грей.

Господа, да бъдем по-великодушни.
За всички ни има въздух и простор.
Архимед желай ли земята да люшне –
да му дадем наште мишци и напор.

Завистта змия е, що съска и лази.
Зоил и Терсит са чеда на нощта...
Има много, много да творим у нази:
на таланта – воля! Път на мисълта!

Март 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5183>]